

M.J. Arlidge

Ghici ce-i în cutie

Traducere din engleză de Lucian Niculescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARLIDGE, M.J

Ghici ce-i în cutie / M.J. Arlidge ; trad.: Lucian Niculescu. -
București : Editura Trei, 2015
ISBN 978-606-719-397-8

I. Niculescu, Lucian (trad.)

821.111-31=135.1

Titlul original: Pop Goes the Weasel

Autor: M.J. Arlidge

Copyright © M.J. Arlidge 2014

Copyright © Editura Trei, 2015
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro
ISBN: 978-606-719-397-8

Ceața se ridica dinspre mare, sufocând orașul. Năvălea ca o oaste cotropitoare, înghițind reperatele, obturând razele lunii, preschimbând Southamptonul într-un tărâm straniu, care-ți dădea fiori.

În zona industrială Empress Road domnea o liniște de mormânt. La magazinele cu piese de schimb se terminase programul, mecanicii auto și angajații din supermarketuri plecaseră, iar plimbărețele începeau să-și facă simțită prezența. Îmbrăcate cu fustițe și bustiere, trăgeau adânc din țigări, desperate după orice grăunte de căldură capabil să mai țină un pic la distanță frigul pătrunzător. Umblau încolo și-ncoace, se străduiau din greu să-și vândă trupul, dar în lumina mohorâtă păreau mai degradă spectre descărnate decât obiecte ale dorinței.

Bărbatul conducea cu viteză redusă, trecând atent în revistă parada narcomanelor aproape despuiate. Le cântărea din priviri — cu câte o tresărire bruscă din când în când, crezând că a găsit ce-i trebuia —, dar le respingea rând pe rând. Nu după așa ceva venise. În seara asta căuta ceva cu totul special.

Speranța i se împletea cu teama și frustrarea. De zile întregi nu se mai gândea la nimic altceva. Și dacă acum, când ajunsese atât de aproape, toată povestea se dovedea a fi doar o minciună? Un mit urban? A izbit volanul cu pumnul. *Trebuia* să fie aici negreșit.

Nimic. Nimic. Ni...

Și iat-o. Singură, sprijinită de zidul acoperit cu graffiti. Bărbatul a simțit un val neașteptat de emoție. Fata asta chiar *avea* ceva aparte. Nu-și pigulea unghiile, nu fuma și nici nu stătea la taclale. Aștepta, pur și simplu. Aștepta să se întâmple ceva.

A virat și a parcat mașina într-un loc mai ferit, lângă un parapet cu lanțuri. Se cerea să fie prudent, nimic nu trebuia lăsat la voia întâmplării. A cercetat cu grijă strada, uitându-se după eventuale semne de viață, dar negura îi izolase complet. Părea că ei doi rămăseseră ultimii supraviețuitori pe pământ.

S-a repezit să traverseze spre ea, dar s-a controlat, încetinind pasul. Nu era cazul să se pripească — așa ceva trebuia savurat pe îndelete. Din experiență știa că uneori anticiparea e mai plăcută decât actul în sine. Trebuia să zăbovească mai mult. De mâine încolo va dori să retrăiască mental aceste momente, cât mai fidel cu putință.

În spatele ei se întindea un șir de case părăsite. Nimeni nu mai voia să locuiască aici, iar clădirile astea erau în prezent niște văgăuni mizerabile. Se transformaseră în cuiburi de drogați și case de raport de mâna a șaptea, înțesate de ace jechoase și de saltele și mai jechoase. În timp ce traversa strada spre ea, fata a ridicat capul, privindu-l printre șuvițele bogate ale bretonului. S-a desprins de zid, fără niciun cuvânt, făcându-i semn din cap către scheletul clădirii celei mai apropiate, înainte să păsească

înăuntru. N-a existat nicio negociere, niciun preambul. De parcă era resemnată cu soarta ei. De parcă *știa*.

Grăbindu-se s-o prindă din urmă, bărbatul i-a sorbit din ochi spatele, gambele, tocurile, cu o excitație crescândă. Odată ce ea a dispărut în beznă, a mărit și el pasul. Nu mai putea aștepta.

Când a intrat, dușumeaua a trosnit zgomotos sub tălpile sale. Casa părăsită arăta exact așa cum și-o închipuisese în fanteziile lui. Un damf coplesitor de igrasie i-a umplut nările — totul era putred aici. S-a năpustit în fostul salon, actualmente depozit de chiloței și de prezervative abandonate. Nici urmă de ea. Voia să se joace de-a baba oarba, vasăzică.

În bucătărie. Nimic. Întorcându-se, a ieșit indignat și a urcat pe scări la etaj. Cu ochii scânteindu-i la fiecare pas în căutarea prăzii.

A intrat în dormitorul din față. Un pat mucezit, un geam spart, un porumbel mort. Dar nici urmă de fată.

Furia tindea să ia acum locul poftei carnale. Cine era ea de-și permitea să-l joace pe degete în felul ăsta? O târfă oarecare. Un rahat de câine pe talpa pantofului său. Avea de gând s-o învețe minte pentru că se purta așa cu el.

A dat de perete ușa băii — nimic —, după care s-a răsucit și a pătruns în cealaltă cameră. Avea să-i spargă fața aia tâmpi...

Deodată capul i s-a dus pe spate. L-a săgetat o durere insuportabilă — era tras de păr foarte strâns, tras înapoi cu forța, înapoi, tot înapoi. Deja nu mai putea să respire — o cârpă îi astupa gura și nasul. O duhoare înțepătoare i-a inundat nările, iar reflexele i s-au declanșat prea târziu. Se lupta să trăiască, dar își pierdea deja cunoștința. Apoi s-a făcut întuneric.

Îi urmăreau fiecare mișcare. Sorbindu-i fiecare cuvânt.

— Cadavrul aparține unei femei de rasă albă, cu vârsta cuprinsă între douăzeci și douăzeci și cinci de ani. A fost găsită ieri-dimineață de un agent voluntar de patrulare, în portbagajul unei mașini abandonate din zona Greenwood.

Vocea inspectoarei Helen Grace era puternică și clară, în ciuda nodului din stomac. Vorbea echipei de la serviciul criminalistic, la etajul șapte al secției centrale de poliție din Southampton.

— După cum puteți vedea în fotografii, dinții i-au fost spărți, cu ciocanul probabil, și i-au fost retezate ambele mâini. Are o sumedenie de tatuaje, ceea ce ne poate ajuta la identificare, și ar trebui să vă concentrați mai întâi eforturile în zona traficului de droguri și a prostituției. Pare mai degrabă ceva legat de conflictele dintre bande decât o crimă oarecare. Sergentul Bridges va prelua cazul și vă va informa referitor la persoanele care prezintă un interes aparte. Tony?

— Mulțumesc, doamnă. S-o luăm pe rând. Aș vrea să verificăm mai întâi cazurile similare precedente...

În vreme ce sergentul Bridges își intra în rol, Helen s-a strecurat afară. Chiar și după atâta timp, nu suporta să se afle în centrul atenției, bârfei și intrigilor tuturor. Tre-cuse aproape un an de când pusese capăt înfiorătorului șir de crime al lui Marianne, dar interesul pe care îl suscita Helen nu scăzuse câtuși de puțin. Să-i vii de hac unui criminal în serie însemna deja ceva impresionant, dar să-ți împuști și sora cu această ocazie era cu totul altceva. În perioada imediat următoare, o mulțime de prieteni, colegi, ziaristi și necunoscuți se repeziseră s-o asigure de compasiunea și susținerea lor. Dar în mare măsură nu era decât ceva de fațadă — *detaliile* îi interesau pe ei. Doreau s-o despice pe Helen și să scotocească prin ea — cum a fost să-ți ucizi sora? Te-a molestat tatăl tău? Te simți vinovată pentru toți acei morți? Te simți *răspunzătoare*?

Helen își petrecuse toată viața de adult construind un zid înalt împrejurul său — până și numele Helen Grace era născocit — dar, mulțumită lui Marianne, acel zid se prăbușise pentru totdeauna. La început, Helen fusese tentată să fugă — i se oferiseră demisia, transferul, chiar și o pensie —, însă reușise să-și vină cumva în fire și să se întoarcă la lucru la Southampton Central îndată ce i s-a permis s-o facă. Știa că oriunde s-ar duce, lumea ar sta cu ochii pe ea. Mai bine să facă față acestui examen pe teren propriu, aici, unde atâția ani de-a rândul se bucurase de o viață plăcută.

Așa suna teoria, dar în practică lucrurile se dovediseră dificile. Existau atâtea amintiri aici — legate de Mark și de Charlie — și atâția oameni gata să-și bage nasul, să facă supoziții sau chiar să glumească pe seama suferințelor ei. Chiar și acum, după luni de zile de când revenise la lucru, uneori trebuia pur și simplu să lase totul și să dispară.

— O seară bună, doamnă!

Helen a tresărit, luată prin surprindere de sergentul de la recepție, pe lângă care tocmai trecea.

— O seară bună, Harry! Să sperăm că Saints¹ își va aminti să câștige astăzi de dragul tău.

Glasul îi era vesel, dar cuvintele sunau ciudat, ca și când vioiciunea asta o solicita excesiv. A ieșit în grabă din clădire, s-a urcat pe motocicleta ei Kawasaki și, apăsând pedala de accelerație, a demarat în trombă pe West Quay Road. Ceața care se lăsase mai devreme se ținea scai de oraș, iar Helen s-a pierdut în ea.

Cu viteză mare și constantă, a lunecat până la stadionul St Mary's printre mașinile care înaintau lent. Ajunsă la periferie, a ieșit pe autostradă. Și-a verificat din reflex oglinzile retrovizoare, însă n-o urmărea nimeni. Odată ce s-a mai domolit traficul, a accelerat și ea. După ce a atins 120 la oră, și-a tras o clipă sufletul, înainte de a urca la 140. Niciodată nu se simțea mai liberă decât atunci când se deplasa cu viteză.

Localitățile se succedau. Winchester, apoi Farnborough, înainte să se zărească, în cele din urmă, Aldershot. O nouă privire grăbită în oglinzi, pe urmă înainte spre centrul orașului. După ce și-a lăsat motocicleta în parcare privată, Helen a evitat un grup de soldați beți și a grăbit pasul, ținându-se în umbră. N-o cunoștea nimeni aici, dar nu-și putea permite să riște nici în aceste condiții.

A trecut prin fața gării și, în scurt timp, se afla pe Cole Avenue, în inima cartierului de locuințe al Aldershotului. Nu era convinsă că procedează corect, dar simțise nevoia

să revină. Instalându-se în tufișurile care flancau o latură a străzii, și-a reluat locul obișnuit de observație.

Timpul trecea foarte lent. Îi chiorăia stomacul și și-a dat seama că nu mai mâncase nimic de la micul dejun. O mare prostie. Slăbea cu fiecare zi tot mai tare. Ce încerca să-și demonstreze? Existau căi mai potrivite să-ți ispășești păcatele decât înfometarea deliberată.

Deodată, s-a produs agitație. O voce a strigat „pa“, după care ușa de la numărul 14 s-a închis zgomotos. Helen s-a lăsat pe vine. Ochiul i-au rămas ațintiți asupra tânărului care mergea acum grăbit în josul străzii, tastând pe telefonul mobil. A trecut la trei metri de Helen, fără să-i observe prezența, apoi s-a făcut nevăzut după colț. Helen a numărat până la cincisprezece, și-a părăsit ascunzătoarea și a pornit în urmărire.

Tânărul — la vreo 25 de ani, copilăros — era chipeș, avea un păr negru bogat și o față rotundă. Îmbrăcat neglijent, cu blugii care-i atârnavă la spate, arăta la fel ca o mulțime de alți tineri, disperați să pară imperturbabili și indiferenți. Această neglijență studiată i-a smuls un zâmbet lui Helen.

O ceată de băiețandri gălăgioși a apărut la orizont, ieșiți în față la Taverna Gării. La 2 lire halba, 50 de pence un shot și biliard gratuit, cârciuma era mană cerească pentru cei tineri, lefteri și dubioși. Proprietarul, mai bătrân, îi servea cu plăcere pe toți cei ajunși la pubertate, localul era mereu ticsit, iar gloata se revărsa până în stradă. Helen s-a bucurat de acoperire, strecurându-se printre trupuri ca să observe fără a fi observată. Gașca l-a întâmpinat pe tânăr cu urale atunci când el le-a fluturat o bancnotă de douăzeci de lire. Au intrat, iar Helen i-a urmat. Așteptând răbdătoare să-i vină rândul la bar, era

¹ Porecla echipei Southampton FC. (N.tr.)

invizibilă pentru ei — niciunul dintre cei care aveau peste treizeci de ani nu exista în lumea lor.

După două rânduri de băutoră, grupul s-a îndepărtat de ochii iscoditori din local spre un loc de joacă aflat la periferie. Părculețul părgănit era pustiu, iar Helen trebuia să-i urmeze pe băieți cu băgare de seamă. O femeie care se aventurează de una singură printr-un parc după lăsarea nopții are darul de a atrage atenția, așa că Helen s-a ținut la distanță. A dat de un stejar bătrân, grav rănit de zeci de scrijelituri amoroase, și s-a oprit în dosul lui. De acolo îi putea privi în siguranță pe membrii găștii cum fumau iarbă, fericiți și lipsiți de griji în ciuda frigului.

Helen fusese mereu ținută sub observație, dar aici era invizibilă. După moartea lui Marianne, viața ei fusese întoarsă pe dos și oferită publicului spre consum. Drept urmare, oamenii își închipuiau că o cunosc ca pe o carte deschisă.

Exista însă ceva ce ei nu știau. Un secret pe care îl păstrase doar pentru ea.

Iar el se afla acum la mai puțin de cincisprezece metri distanță, ignorându-i cu desăvârșire prezența.

3

A deschis ochii, clipind, dar nu vedea nimic.

Pe obraji i se prelingea un lichid, în vreme ce globii oculari i se roteau zadarnic în orbite. Sunetele erau teribile de înfundate, ca și când ar fi avut urechile burdușite cu vată. Revenindu-și cu greu în simțiri, bărbatul simțea o durere cumplită care-i sfâșia gâtlesul și nările. O senzație de arsură intensă, ca o flacără constantă pe laringe. Îi venea să strănute, să vomite, să expectoreze chestia aia care-l chinuia. Dar avea căluș, gura îi era legată strâns cu bandă adezivă, și nu-i rămânea decât să-și înghită durerea.

În cele din urmă, șuvoiul lacrimilor s-a potolit și ochii lui chinuți au început să deslușească mediul ambiant. Se afla tot în clădirea părăsită, doar că acum zăcea în dormitorul de la stradă, pe patul jegos. Avea nervii întinși la maximum și se lupta din răpputeri — trebuia să scape de-acolo —, dar brațele și picioarele îi erau strâns legate de scheletul metalic al patului. Se smucea, trăgea și se zvârcolea, însă frânghiile de nailon nu cedau deloc.

Abia acum a sesizat că e gol-pușcă. Un gând terifiant i-a trecut prin cap — aveau de gând să-l lase așa aici? Să

moară de frig? Epiderma sa deja trecuse în defensivă — pielea de găină zbârlită de frig și de spaimă —, și el și-a dat seama ce frig cumplit domnea în încăpere.

A urlat din toți rărunchii — dar n-a rezultat decât un geamăt surd, ca un zgomot de fond. Dacă ar putea să discute cu ei, să-i convingă... le-ar putea aduce mai mulți bani, iar ei l-ar elibera. Nu-l puteau lăsa așa aici. Rușinea se adăuga acum spaimei, în timp ce-și privea trupul puhav, de om între două vârste, răstignit pe plapuma pătată.

Își încorda auzul, sperând în ciuda evidenței că nu era singur. Dar nu se auzea nimic. Îl părăsiseră. Cât timp îl vor lăsa să zacă aici? Până ce-i vor fi golit toate conturile? Până ce se vor putea considera scăpați? L-au trecut fiorii, îngrozit deja de perspectiva de a-și negocia libertatea cu vreun drogat sau vreo târfă. Și ce va face după ce-i vor da drumul? Ce va spune familiei? Poliției? Își blestema amarnic propria tîm...

Un scârțâit în podea. Așadar *nu* era singur. Un licăr de speranță — poate că acum va putea să afle ce voiau de la el. A întors capul, încercând să-și înfrunte agresorul, dar acesta venea din spate și nu era în raza lui vizuală. Și-a dat deodată seama că patul de care era legat fusese tras în mijlocul camerei, ca în centrul scenei la un spectacol. Nimeni nu și-ar putea dori să doarmă astfel poziționat, și atunci de ce...?

O umbră căzătoare. Înainte să poată reacționa în vreun fel, ceva i-a acoperit ochii, nasul și gura. Un soi de glugă. Simțea textura fină pe obraz și cum se strânge șiretul. Se chinuia acum să respire prin catifeaua densă trasă peste nările care protestau. A scuturat din cap furios în stînga și-n dreapta, luptându-se să creeze o pungă de

aer respirabil. Dintr-o clipă într-alta, se aștepta ca șiretul să fie strâns și mai tare, dar spre surprinderea lui nu s-a întâmplat nimic.

Și acum? Era din nou liniște, cu excepția respirației sale greoaie. Se încingea tot mai tare sub glugă. Oare oxigenul putea pătrunde aici? S-a silit să respire domol. Dacă-și pierdea cumpătul, intra în hiperventilație și apoi...

A tresărit brusc, cu toate simțurile în alertă. Ceva rece i s-a oprit pe coapsă. Ceva dur. Un obiect metalic? Cuțit? Luneca acum pe piciorul lui, înspre... Bărbatul s-a cabrat cu furie, încordându-și la maximum mușchii și trăgând nebunește de frânghiile care-l imobilizau. Acum știa că se dă o bătălie pe viață și pe moarte.

A zbierat din răspuțeri. Dar banda adezivă rezista. Legăturile nu cedau. Și nu-l auzea nimeni.